

Poděkování

Tento soubor statí o Josefu Bezděkovském, by v první řadě nevznikl, nebýt mého **tatínka Ladislava Bezděkovského**, který se již řadu let věnuje rodokmenu rodu mlynářů Bezděkovských, a podařilo se mu za tu dobu nashromáždit celou řadu cenných informací, které jsem do úvodní kapitoly o rodu Bezděkovských do velké míry převzal z jím sepsaných vzpomínek. Svým zájmem o rodovou historii mě tak, zdá se, vskutku „nakazil“.

Kdyby však ještě žil můj **dědeček Ladislav Bezděkovský**, musel bych své první a největší poděkování věnovat právě jemu, neboť jsou to právě jeho autentické (byť poněkud kusé) vzpomínky, jejichž audio podoba mi poskytla možná vůbec první představu o tom, kým můj pradědeček vlastně byl. Byly to právě tyto informace, které mi sloužily jako jakási základní vodítka k mé badatelské práci. Z čeho mám přitom takto zpětně velkou radost, je skutečnost, že všechny dědečkovy dílčí informace, které nám tehdy o svém otci sdělil, se mi podařilo svým výzkumem archivních pramenů doložit, v což jsem na začátku ani nedoufal.

Velký díky si ale určitě zaslouží má „sestřenice přes koleno“ **Věra Řezníčková**, která je úžasným a hrdým pokračovatelem rodu Bezděkovských. Svědčí o tom zejména to, že jejich úspěšnou rodinnou ekofarmu „Bezděkovský mlýn“ pojmenovali právě po svých předcích. Své geny ale Věrka asi nezapře ani pokud jde o působení ve funkci místostarostky obce Rohozná. Jsem ji vděčný především za celou řadu dokumentů a fotografií z pozůstalosti po Josefu a Anežce Bezděkovských, které mi dala k dispozici. Rovněž jsem se ale díky ní dostal k celé řadě materiálů, týkajících se mlýna v Rohozné, a různých sporů vedených pradědečkem Josefem a zvláště pak jeho otcem. Tyto dokumenty Věra již v dřívější době sama a ze své vlastní iniciativy nafotila z příslušného fondu Okresního archivu v Pelhřimově, a mně tím významně usnadnila práci, neboť jsem se od začátku mohl soustředit „jen“ na shánění pramenů k pradědečkovu veřejnému působení. V neposlední řadě si Věra zaslouží velký dík za jakousi „morální podporu“ v průběhu příprav této mé práce. V zájmu o rodovou historii jsme určitě velmi spřízněné duše a vědomí, že je zde ještě nějaký podobný „blázen“ jako já, mě v tomto čase velmi motivovalo.

Z rodiny chci ale poděkovat i mému prastrýci **Vladimíru Bezděkovskému** z Vodňan, a to jednak za příležitost nahlédnout do jeho rodinného alba, ale především za možnost dozvědět se od něho něco málo o mém pradědečkovi (a jeho dědečkovi) či i jiných obyvatelích rohoženského mlýna. Do poslední chvíle jsem přitom doufal tak trochu v zázrak, tedy že se u něj najde nějaký raritní dokument, který by se týkal pradědečkovy osoby. Když k tomu nakonec došlo, byl jsem velmi potěšen. Z těch několika dokumentů, co mi někdy v polovině listopadu poslal, mi asi největší radost udělal dokument potvrzující vzpomínku mého dědečka Ladislava o jistém pradědečkovu angažmá v Obchodní a živnostenské komoře v Českých Budějovicích. Šlo totiž o ten úplně poslední fakt z dědečkova vyprávění, co mi chybělo doložit.

Mimo rodinu chci poděkovat nejprve **Mgr. Jonáši Růnovi**, který, jak je vidět ze soupisu literatury, se souvisejícím tématem historie obce Rohozná v minulosti velmi zabýval, a jeho práce mi tak hlavně v začátcích mého psaní byly velkou oporou. Jsem přitom rád, že dotyčný zareagoval na můj e-mail, a poskytl mi několik rad, jak svou práci dále obohatit. Při našem prvním kontaktu mě dotyčný též velmi mile překvapil informací, že máme společné prapředky.

Jeho 4xpradědeček byl Václav Bezděkovský (1807–1842), což byl bratr mého předka Franze Bezděkovského (1798–1874), který stál za zásadním rozhodnutím předat Dolní mlýn v Rohozné naší linii Bezděkovských, tedy včetně mého pradědečka Josefa. Evidentně je vidět, jak je svět malý.

Během zpracovávání archivních materiálů ve Státního okresního archivu Pelhřimov mi svou asistencí též velmi pomohla **Mgr. Martina Pekařová** ze zdejší badatelny. Jsem vděčný za to, že se mi na základě mých prvotních informací o pradědečkovi pokusila nejen připravit maximálně úplný výčet dostupných archiválií, které by se mohly k jeho osobě vázat, ale že mi poradila, kde jinde hledat příslušné archivní materiály. Čím mně při našem prvním osobním setkání doslova vyrazila dech, bylo to, že si zárodek mé práce sama i přečetla a dala mi následně několik podnětných rad, jak celou práci dále zkvalitnit (včetně rady ohledně způsobu citace archivních pramenů). V dalších týdnech jsem si s ní vyměnil několik e-mailů a získal od ní odpovědi na řadu svých neodbytných dotazů. Jen díky jejímu doporučení jsem se třeba dostal k velmi zajímavé literatuře týkající se historie mlynářství u nás. Nakonec si mou (skoro hotovou) práci přečetla na zaslala mi písemně jak věcné tak i formální připomínky,

Poděkování si ale zaslouží i pracovníci jiných archivů, kteří k mým žádostem o přístup k různorodým archiváliím přistupovali vždy velmi ochotně a s maximálním pochopením. Jmenovitě se jedná o **Bc. Miloslava Tůmu** ze Státního okresního archivu v Jihlavě, **PhDr. Markétu Skořepovou** z Muzea Vysočiny v Pelhřimově, **PaedDr. Laděnu Plucarovou** ze Státního oblastního archivu ve Třeboni, **Josefa Vávru** z Archivu bezpečnostních složek, a **PhDr. Bohumila Lukeše**, který spravuje archiv KDU-ČSL v Praze.

Tato práce by vznikla ve výrazně větších porodních bolestech, kdybych neměl možnost jisté souvislosti konzultovat s několika odborníky v oblasti historiografie. V první řadě si velký dík zaslouží **doc. Vojtěch Kessler** z Historického ústavu Akademie věd, který se mj. věnuje tématu dějin běžného života, což s tématem mé knihy do značné míry souvisí. Znáám se s ním již z minulosti, kdy jsem mu poskytl paměti svého dědečka Karla Zaorala a na jeho doporučení pak hned dvakrát vystupoval v reportážích pořadu Události na České televizi. Jsem rád, že se uvolil k tomu si moji (tehdy ještě zdaleka ne finální) práci přečíst a poskytnout mi určitou základní zpětnou vazbu. Přínosná pro mě ale byla i konzultace s dalšími dvěma pány z Historického ústavu: **doc. Mgr. Jaroslavem Šebkem Ph.D., DSc.** a **prof. PhDr. Milanem Hlavačkou, CSc.** V druhém případě moc děkuji za poskytnutí části publikace věnující se vývoji místní správy v českých zemích.

V neposlední řadě chci poděkovat dvěma lidem, kteří si mou finální práci přečetli a dali mi buď určitou zpětnou vazbu k obsahu knihy nebo se postarali o textovou korekturu. Jde o moji milou paní učitelkou ze základní školy **Janu Myslínovou** a zejména pak o moji kamarádku **Martinu Oplatkovou**, která si zopakovala svoji práci na korektuře mé první „knížky“ o mé babičce Andělce Zaoralové. Jen díky ní je výsledný text snad bez zbytečných překlepů či pravopisných chyb.